

РЕШЕНИЕ

№ 4407

гр. София, 27.06.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 03.06.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **3060** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба на П. Т. З., подадена чрез процесуалния му представител адв. Б., срещу Решение № ППН-01-233/04.12.2018 г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД), с което на основание чл.38, ал.2 ЗЗЛД, е оставена без уважение като неоснователна, жалба с рег. № ППН-01-233/13.04.2018 г., подадена от П. Т. З. срещу Административен съд-Хасково и Народното събрание. В жалбата се твърди, че решението на КЗЛД е нищожно, тъй като членовете на КЗЛД се избират пряко от Народното събрание, който е техен работодател, и съответно е било налице основание за отвеждането им от производството; че КЗЛД недопустимо се е произнесла по жалбата до нея, тъй като същата е подадена след едногодишния срок по чл.38 ЗЗЛД; че жалбата до комисията е само срещу Народното събрание, поради което тя незаконосъобразно е конституирала като страна АдмС-Х. и се е произнесла и по отношение на него; че обжалваното нарушение е постановено в нарушение на материалния закон – чл.188 във вр. с чл.181 АПК; изрично възразява и срещу присъдените от КЗЛД разноски. Претендират се направените от жалбоподателя по делото такива.

В съд.з., жалбоподателят П. Т. З., р.пр., не се явява и не се представлява. В представени по делото писмени бележки поддържа жалбата.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни, чрез процесуалния си

представител юрк. А., оспорва жалбата. Прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Народно събрание, чрез процесуалния си представител юриск.Ц. в съд.з. и отговор на жалбата, оспорва същата. Претендира разноси по делото.

Заинтересованата страна – Административен съд-Хасково, р.пр., не се представлява в съд.з. и не ангажира становище по делото.

Административен съд София - град, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството е образувано по постъпила в КЗЛД жалба с рег. № ППН-01-233/13.04.2018г., подадена от П. Т. З. с твърдения за нарушение на ЗЗЛД, свързано с обнародване във вр. с адм.д.№588/15г. на Административен съд-Хасково на обявление в Държавен вестник бр.4/15.01.2016г., стр.233, в което са публикувани в качеството му на оспорващ на Наредба №10 за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги на територията на [община], в частта по т.29 от Приложение №1 към чл.64 от същата, лични данни на жалбоподателя - три имена и местожителство „П. Т. З. от Д.“. В жалбата си до КЗЛД, П. З. твърди, че е установил публикацията на 23.03.2018 г.

С решение по Протокол №36 за проведено на 19.09.2018г. заседание на КЗЛД се обявява жалба с рег. № ППН-01-233/13.04.2018 г., подадена от З., за допустима и са конституирани като страни жалбоподателя П. З. и като ответни такива Народно събрание на Република България и Административен съд-Хасково.

С писма изх. № ППН-01-233#1/10.05.2018г. и изх. № ППН-01-233#7/26.09.2018г. ответните страни са уведомени за образуваното административно производство и им е указано да представят писмени становища по жалбата. Такива са постъпили с писма с рег. №ППН-01-233#2/22.05.2018г. и с рег. №ППН-01-233#8/10.10.2018г. от гл.секретар на Народното събрание и председателя на АдмС-Х., с които се оспорва жалбата.

Видно от Протокол №40, жалба с рег. №ППН-01-233/13.04.2018г. е разгледана по същество на 17.10.2018г. в открито заседание. На заседанието КЗЛД е приела жалбата за неоснователна, вследствие на което е постановила оспорваното Решение №ППН-01-233/04.12.2018г., с което е оставена без уважение като неоснователна жалба с рег.№ППН-01-233/13.04.2018г., подадена от П. Т. З., предвид установеното спазване на нормативно установено задължение съобразно установеното с разпоредбата на чл.6, §1, буква „в“ от Регламент /ЕС/ 2016/679 от страна на Административен съд-Хасково и съобразно принципите, регламентирани в разпоредбата на чл.5, §1, от Регламент /ЕС/ 2016/679, свързани с обработване на лични данни от страна на Народното събрание /т.1/; и уважава искането за юрисконсултско възнаграждение на представителя на Народното събрание в размер на 150лв. По делото липсват доказателства за съобщаване на решението на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка и като извърши цялостна проверка на оспорения акт на основанията по чл.146 АПК във връзка с правомощията си по чл.168 АПК, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл. 38, ал. 7 ЗЗЛД. Подадена е в

преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на акта. По съществуто ѝ съдът взе предвид следното:

Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗЗЛД, КЗЛД е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия, посочени в чл. 10, ал. 1 ЗЗЛД. Този административен орган е оправомощен да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон - чл. 10, ал. 1, т. 7 ЗЗЛД, в редакцията му към постановяване на оспорения акт. За реализирането на тези правомощия законодателят е предвидил правомощия на комисията като колективен орган /чл. 38 ЗЗЛД/. Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4-ма членове, като според чл. 9, ал. 3 ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. В конкретния случай оспореното решение е прието на заседание на комисията, проведено на 17.10.2018 г., на което са присъствали четиримата членове, с единодушие, като същите са подписали оспорения акт /чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД във връзка с чл. 4, ал. 1 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация/. Въпреки, че съгласно чл.7 от ЗЗЛД, членовете на комисията и председателят ѝ се избират от Народното събрание, то не се явява техен работодател, също така съгласно чл.6 ЗЗЛД комисията е независим орган, членовете ѝ са със законово определен петгодишен мандат и размер на възнагражденията, а председателят ѝ е първостепенен разпоредител с бюджет /чл.6 и чл.7/, поради което съдът намира, че независимостта на комисията по отношение на Народното събрание е гарантирана в достатъчна степен и приема за неоснователно възражението в жалбата, че са били налице основание за отвеждането на членовете ѝ от разглеждането на жалбата само поради факта, че те се избират от парламента. Спазена е установената писмена форма като оспореното решение съдържа изискуемите по силата на чл. 59, ал. 2 АПК реквизити, доколкото приложимият специален закон – ЗЗЛД не съдържа специални изисквания към формата и съдържанието на акта.

При постановяване на оспорения акт по отношение на НС не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната му само на това основание. Производството е започнало по писмено искане на физическо лице, съдържащо оплакване за нарушаване правата му по ЗЗЛД, т. е. искането е от компетентността на комисията, разпределено е на съответната дирекция за изготвяне на становище по допустимостта и основателността, изискано е становище на лицето, срещу които е подадена жалбата за нарушаване на правилата за обработване и съхраняване на лични данни, комисията се е произнесла по редовността и допустимостта на искането в заседание на 19.09.2018г., страните са уведомени за насроченото отрито заседание за разглеждане на жалбата по същество като им е дадена възможност да се запознаят със събраните по преписката доказателства и да изразят становище по тях.

Неоснователно е възражението, че произнасянето от КЗЛД е било недопустимо, тъй като жалбата е подадена след изтичане на двугодишния срок по чл.38, ал.1 ЗЗЛД от извършване на нарушението. Към момента на подаване на жалбата и произнасянето на КЗЛД, е била действаща старата разпоредба на чл.38, ал.1 ЗЗЛД, съгласно която

при нарушаване на правата му по този закон всяко физическо лице има право да сезира Комисията за защита на личните данни в едногодишен срок от узнаване на нарушението, но не по-късно от пет години от извършването му. Съгласно ал.1 и ал.2 на § 44 от ПЗР на ЗЗЛД, образуваните до 25 май 2018 г. и неприключили до влизането в сила на този закон производства за нарушения на закона се довършват по досегашния ред; като за нарушения на закона и на Регламент (ЕС) 2016/679, извършени до влизането в сила на този закон, срокът за сезиране на комисията по чл. 38 е една година от узнаването на нарушението, но не по-късно от 5 години от извършването му. Т.е. подаването на жалбата срещу публикацията от 2016г. е станало в 5-годишния срок от твърдяното извършване на нарушението.

По отношение приложението на материалния закон, съдът намира следното:

Трите имена и местожителството на жалбоподателя, съдът приема, че представляват лични данни по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗЗЛД, в редакцията към постановяване на оспореното решение, както и по чл.4, § 1, т.1 от Регламент /ЕС/ 2016/679, като информация, отнасяща се до физическо лице, която дава възможност то да бъде идентифицирано с тези специфични признаци; още повече, че по административната преписка е безспорно, че конфигурацията от лично, бащино и фамилно име на жалбоподателя е уникална за Република България. Публикуването на лични данни представлява обработване по смисъла на закона и регламента. В процесния случай е безспорно установено, че личните данни на жалбоподателя са били обработени – предоставени и разпространени, че публикуването им в Държавен вестник.

За да прецени дали НС, чрез дирекция си „Редакция на „Държавен вестник“ /чл.2, ал.2 ЗДВ/ е обработило данните в качеството му на „администратор на лични данни“ по смисъла на ЗЗЛД и Регламента, съдът съобрази следното:

Съгласно чл.181, ал.1 АПК, ако оспорването на общ административен акт или подзаконов нормативен акт е редовно, съдът в едномесечен срок го съобщава чрез обявление в "Държавен вестник", в което посочва оспорения административен акт или негова част и номера на образуваното дело. Съгласно чл.10, ал.4 от Закона за „Държавен вестник“, при подготовката на текстовете на актовете за обнародване редакцията редакцията проверя и отстранява само техническите несъответствия или грешки в тях. Т.е. обявлението по адм.д.№588/2015г. по описа на АдмС-Х. е изготвено от АдмС-Х., като ДВ няма задължение и основание да контролира съдържанието му, а само, ако е налице правно основание за това, го публикува, както е изпратено, като има право на поправка само на технически грешки и несъответствия. Т.е. данните са публикувани от името и според възлагането на Административен съд-Хасково. Предвид това съдът намира, че при публикуването на съобщението на АдмС-Х. в Държавен вестник, Народното събрание се явява обработващ лични данни по смисъла на т.3, § 1 от ДР на ЗЗЛД и чл. 4, т. 8 от Регламент (ЕС) 2016/679, действащ от името на административния съд. Т.е., макар и по принцип да е администратор на лични данни, по отношение на процесните такива, НС, чрез дирекцията си „Редакция „Държавен вестник“, е само обработващ. Вписването на един правен субект като администратор на лични данни не го лишава от предоставената му в нормата на § 1, т. 3 ДР на ЗЗЛД правна възможност да участва в процеса на обработване на личните данни в друго качество - като обработващ данните.

Качеството, в което един субект обработва личните данни (като администратор или като обработващ) се установява след конкретно изследване на връзката между субекта и обработваните лични данни - ако субектът сам определя целите и средствата за това

обработване, то тогава субектът има правното положение на администратор. В случай, че същият обработва лични данни, но не определя сам целите и средствата за това обработване, а обработва данните съобразно определените от друг субект цели и средства (администратор) от негово име, то тогава обработващият личните данни участва в правоотношението не като администратор, а като обработващ по смисъла на § 1, т. 3 ДР на ЗЗЛД и чл. 4, т. 8 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че Народното събрание, макар и администратор на лични данни, в процесния случай обработва личните данни в качеството на обработващ по смисъла на § 1, т. 3 ДР на ЗЗЛД, доколкото е вършил това от името и за сметка на администратора на лични данни – Административен съд-Хасково.

Изискванията за допустимост на обработването на лични данни, установени в нормата на чл. 4, ал. 1 ЗЗЛД, в предходната редакция, съответно в чл.6 от регламента, са приложими спрямо администраторите на лични данни, не и към обработващите, които действат от името на администратора на лични данни. Т.е. жалбата на П. Т. З. срещу Народното събрание, като краен резултат, законосъобразно е отхвърлена от КЗЛД.

По повод присъдените от КЗЛД разноски, обаче, съдът намира, че нито АПК, нито специалния ЗЗЛД предвижда възможност за присъждане на такива, поради което, в тази му част оспореното решение следва да бъде отменено.

По отношение на решението в частта му относно Административен съд-Хасково, съдът взе предвид следното:

В жалбата си срещу оспорения административен акт, жалбоподателят твърди, че жабата му до комисията е била само за нарушение, извършено от НС, не и за такова на АдмС-Х.. Доколкото в първоначалната жалба, действително, не е индивидуализиран категорично субекта на нарушението, по принцип съгласно чл.30, ал.2 АПК е следвало заявителят да бъде уведомен да конкретизира жалбата си в тридневен срок от съобщението за това с указание, че неотстраняването им ще предизвика прекратяване на производството. Доколкото КЗЛД се е произнесла по неизяснена жалба, решението ѝ подлежи на отмяна, като постановено при нарушение на административно-производствените правила; като предвид изричното заявление на жалбоподателя З., че искането му до комисията не е касало АдмС-Х., преписката не следва да бъде връщана за ново разглеждане на административния орган.

Също така, с приемането на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните/, разпоредбите му се прилагат от 25.05.2018 г. Съгласно чл. 288, § 2 от договора за функциониране на Европейския съюз /ЗФЕС/, регламентът е акт с общо приложение, той е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всички държави членки като не е необходимо транспонирането му във вътрешното право, тъй като регламентът става действащо право в държавата членка като част от автономното право на ЕС. С оглед това, независимо дали в съответната държава членка са предприети мерки в националното законодателство за прилагане разпоредбите на регламента, той поражда правно действие и следва да бъде съобразен от националните съдилища при постановяване на актовете им. Тъй като е приложимо право неговите разпоредби съответно са задължителни и се прилагат от административните

органи.

Съобразявайки горното, административният орган при постановяване на решението си е приел по отношение на Административен съд-Хасково, че с оглед разпоредбата на чл. 55, § 3 от Общия регламент относно защитата на данните, претенциите по отношение на Административен съд-Хасково, съдържащи се в жалбата на П. З., остават извън компетентността на КЗЛД, която като надзорен орган не е компетентна да осъществява надзор на дейностите по обработване на лични данни, извършвани от съдилищата при изпълнение на съдебните им функции. При липса на компетентност съгласно чл.31, ал.2 и ал.4 АПК, КЗЛД е следвало да изпрати преписката на компетентния орган, като уведоми този, по чиято инициатива е започнало производството; или, ако компетентният орган не може да бъде определен на основание на данните в искането – да го върне с указания на заявителя. Предвид изложените по-горе съображения за липса на жалба срещу административния съд, обаче, настоящият съдебен състав намира, че липсва заявление което да бъде изпратено на Инспектората към Висшия съдебен съвет.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата срещу атакувания административен акт по отношение на жалбата на П. Т. З. срещу Народното събрание следва да бъде отхвърлена; а в останалата му част решението на КЗЛД следва да бъде отменено.

Предвид изхода на делото, на жалбоподателят ще следва да се присъдят част от направените от него разноски за държавна такса – 10лв. и за адвокатско възнаграждение, каквото претендира в размер на 600лв. от КЗЛД, съответно на уважената част на жалбата и направеното възражение за прекомерност – 300лв. Заинтересованите страни, от които жалбоподателя претендира разноски в размер по 300лв., не дължат такива в съдебното производство. Съгласно чл.143, ал.3 АПК, жалбоподателят ще следва да заплати на Народното събрание съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение съгласно чл.78, ал.8 ГПК във вр. с чл.144 АПК във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 200лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №ППН-01-233/04.12.2018 г. на Комисията за защита на личните данни, в частта му, с която е оставена без уважение като неоснователна, жалба с рег.№ ППН-01-233/13.04.2018 г., подадена от П. Т. З. срещу Административен съд-Хасково; и в частта му, с която е уважено искането за юрисконсултско възнаграждение на представителя на Народното събрание в размер на 150лв.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Т. З. срещу Решение № ППН-01-233/04.12.2018 г. на Комисията за защита на личните данни, в частта му, с която е оставена без уважение като неоснователна, жалба с рег. № ППН-01-233/13.04.2018г., подадена от П. Т. З. срещу Народното събрание; и в частта му, с която е уважено искането за юрисконсултско възнаграждение на представителя на

Народното събрание в размер на 150лв.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на П. Т. З., с ЕГН-[ЕГН], съдебни разноски в размер на 310 /триста и десет/ лева.

ОСЪЖДА П. Т. З., с ЕГН-[ЕГН], да заплати на Народно събрание на Република България съдебни разноски в размер на 200 /двеста/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: